

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2981/2568

พนักงานอัยการจังหวัดเทียงโจทก์ นางสาว ส. กับพวกโจทก์ร่วม นางสาว ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ตี, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.พ.พ. มาตรา 438, ป.พ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

สำเนาทารากรมธรรมคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถของบริษัทประกันภัยกำหนดค่าสินไหมทดแทนระบุจำนวนเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยสำหรับการเสียชีวิตไว้ 500,000 บาท โดยกำหนดค่าเสียหายเบื้องต้นไว้ 35,000 บาท ซึ่งตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 4 ให้คำจำกัดความค่าเสียหายเบื้องต้นว่า ค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ค่าปลงศพ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดการศพ รวมทั้งค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอย่างอื่นเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ประสบภัยในเบื้องต้น เมื่อหักค่าเสียหายเบื้องต้นออกจากวงเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยสำหรับการเสียชีวิต ผู้ประสบภัยจะได้รับค่าสินไหมทดแทนส่วนที่สองตามวงเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยอีกเพียง 465,000 บาท ค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่สองนี้ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มิได้บัญญัติไว้เฉพาะว่าเป็นความคุ้มครองความเสียหายในส่วนใด ค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้จึงถือว่าเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อชดเชยความเสียหายใด ๆ อันเกิดจากการทำละเมิดกรณีที่ถูกทำละเมิดถึงแก่ความตาย ซึ่งรวมถึงค่าขาดไร้อุปกรณ์การด้วย แต่ต้องนำค่าสินไหมทดแทนส่วนที่สองมาหักจากค่าปลงศพและค่ารักษาพยาบาลก่อนผู้ตายถึงแก่ความตายให้หมดสิ้นเสียก่อน เหลือเท่าใดจึงนำมาหักเป็นค่าขาดไร้อุปกรณ์การที่จำเลยต้องรับผิดชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43, 157, 160 ตี และเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา นางสาวสมนึก ผู้เสียหายที่ 1 นางณัฐพร ทายาทโดยธรรมของผู้ตาย และนางยอดเยี่ยม ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอร่วมเป็นโจทก์ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 นางณัฐพร และผู้เสียหายที่ 2 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300 โดยเรียกผู้เสียหายที่ 1 ว่า โจทก์ร่วมที่ 1 เรียกนางณัฐพรว่า โจทก์ร่วมที่ 2 และเรียกผู้เสียหายที่ 2 ว่า โจทก์ร่วมที่ 3 โจทก์ร่วมที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าเสียหายเป็นค่ารักษาพยาบาล 441,287 บาท ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปพบแพทย์ตามกำหนดนัด 102,000 บาท ค่าทุนทุกข์ทรมาณด้านร่างกายและจิตใจ 500,000 บาท ค่าขาดประโยชน์จากการที่โจทก์ร่วมที่ 1 ไม่สามารถทำงานได้ 1,296,000 บาท รวมเป็นเงิน 2,339,287 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนถึงวันยื่นคำร้อง คิดเพียง 130,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,469,287 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับถัดจากวันยื่นคำร้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ยื่นคำร้อง

ขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าเสียหายเป็นค่าปลงศพของผู้ตาย 358,400 บาท ค่าขาดไร้อุปการะของโจทก์ร่วมที่ 3 ซึ่งเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย 1,200,000 บาท ค่ารักษาพยาบาลก่อนผู้ตายถึงแก่ความตาย 126,774.25 บาท ค่ารักษาพยาบาลของโจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 7,328 บาท ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปโรงพยาบาลของโจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 22,500 บาท ค่าเสียหายทางด้านร่างกายและจิตใจจากการที่ผู้ตายถึงแก่ความตาย 350,000 บาท ค่าเสียหายทางด้านร่างกายและจิตใจของโจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 80,000 บาท ค่าขาดประโยชน์จากการไม่ได้ประกอบอาชีพของโจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 350,000 บาท ค่าขาดแรงงานในครัวเรือนของโจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 50,000 บาท ค่าทรัพย์สินที่เสียหาย 341,820 บาท ค่าเสื่อมสภาพของรถยนต์ที่ถูกเฉี่ยวชน 20,000 บาท ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์ 65,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,971,422.25 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า โจทก์ร่วมทั้งสามไม่อาจเรียกค่าเสียหายได้ และค่าเสียหายสูงเกินไป ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2) (4), 157, 160 ตรี วรยศสอง วรยศสาม และวรยศสี่ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ตรี วรยศสี่ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี เพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของจำเลย กับให้จำเลยใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 961,287 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 21 พฤศจิกายน 2563 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่ทั้งนี้เมื่อคำนวณดอกเบี้ยถึงวันฟ้องแล้วต้องไม่เกิน 130,000 บาท และใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 380,099.25 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 21 พฤศจิกายน 2563 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ ค่าขออื่นให้ยก กับให้ยกคำร้องของโจทก์ร่วมที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งระหว่างโจทก์ร่วมที่ 2 กับจำเลยให้เป็นพับ โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 กับจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 961,287 บาท แก่โจทก์ร่วมที่ 1 ชำระเงิน 285,000 บาท แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 และชำระเงิน 1,406,925 บาท แก่โจทก์ร่วมที่ 3 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่ 21 พฤศจิกายน 2563 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยดังกล่าวนั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น โดยดอกเบี้ยในส่วนโจทก์ร่วมที่ 1 เมื่อคำนวณถึงวันฟ้องแล้วต้องไม่เกิน 130,000 บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ คำพิพากษาศาลชั้นต้นในคดีส่วนอาญาจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนค่าเสียหายที่เป็นค่ารักษาพยาบาลของโจทก์ร่วมที่ 3 ที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้ 1,925 บาท และค่าเสียหายทางด้านร่างกายและจิตใจจากการที่ผู้ตายถึงแก่

ความตาย ที่ศาลชั้นต้นไม่กำหนดให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และ ที่ 3 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์คัดค้าน จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และจำเลยไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาในคดีส่วนแบ่งในส่วนของ โจทก์ร่วมที่ 1 คดีส่วนแบ่งในส่วนของโจทก์ร่วมที่ 1 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยตามที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกามีเพียงประการเดียวว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 เหมาะสมหรือไม่ เห็นว่า ค่าสินไหมทดแทนในมูลละเมิดจะพึงใช้โดยสถานใด เพียงใดนั้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 438 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่ พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ซึ่งการที่จำเลยขับรถกระบะคันเกิดเหตุในขณะที่เมาสุรา ด้วยความเร็วสูงด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวัง อันเป็นการประมาทเลินเล่ออย่าง ร้ายแรง เป็นเหตุให้รถกระบะคันเกิดเหตุเสียหลักออกนอกช่องเดินรถไปเฉี่ยวชนผู้ตายจนถึงแก่ ความตาย โจทก์ร่วมที่ 3 ได้รับอันตรายสาหัส และทรัพย์สินของผู้ตายกับโจทก์ร่วมที่ 3 ได้รับ ความเสียหาย นับว่าเป็นพฤติการณ์ที่ร้ายแรงและก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 เป็นอย่างยิ่ง โดยกรณีค่าขาดไร้อุปกรณ์นั้น ศาลย่อมกำหนดตามฐานะของผู้ตายและฐานะของผู้มี สิทธิได้รับการอุปการะเลี้ยงดู ซึ่งต้องพิจารณาตามความหวังที่มีเหตุผลว่าหากผู้ตายมีชีวิตอยู่จะ ให้การอุปการะเลี้ยงดูได้เพียงใดและเป็นเวลานานเท่าใด ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 3 ว่า โจทก์ร่วมที่ 3 เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ผู้ตายประกอบอาชีพค้าขายเสื้อผ้า สำเร็จรูปร่วมกับโจทก์ร่วมที่ 3 มีรายได้เฉลี่ยหลังหักค่าใช้จ่ายวันละ 2,000 บาท ผู้ตายอายุ 65 ปี มี สุขภาพแข็งแรงดีมาก น่าเชื่อว่าหากผู้ตายไม่ถึงแก่ความตาย ย่อมมีเวลาและโอกาสประกอบอาชีพ อันจะทำให้มีรายได้พอสมควร ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าขาดไร้อุปกรณ์ให้เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 1,200,000 บาท นั้น เห็นว่าเหมาะสมแล้ว สำหรับค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปโรงพยาบาล ของโจทก์ร่วมที่ 3 นั้น โจทก์ร่วมที่ 3 ได้รับบาดเจ็บกระดูกข้อมือขวาหัก โดยโจทก์ร่วมที่ 3 เบิกความได้ว่าความว่า โจทก์ร่วมที่ 3 ต้องได้รับการรักษาต่อเนื่องในระยะสามเดือนแรก เฉลี่ยเดือนละ หลายครั้งตามกำหนดที่แพทย์นัด และหลังจากสามเดือนแรกต่อมาเฉลี่ยเดือนละ 2 ครั้ง ปัจจุบันยัง เดินทางไปรับการรักษาต่อเนื่องตามที่แพทย์นัดหรือตามอาการเจ็บปวดที่เกิดขึ้นตามความจำเป็น ระยะทางจากบ้านของโจทก์ร่วมที่ 3 ไปถึงโรงพยาบาลประมาณ 60 กิโลเมตร รวมแล้วนับถึง ปัจจุบันโจทก์ร่วมที่ 3 เดินทางไปรับการรักษาเกินกว่า 15 ครั้ง ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยครั้งละ 1,500 บาท และยังคงต้องไปรับการรักษาต่อเนื่องในอนาคต ซึ่งจำเลยไม่ได้นำสืบโต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่น น่าเชื่อว่าโจทก์ร่วมที่ 3 ต้องได้รับความทุกข์ทรมานและมีความยากลำบากในการดำรงชีวิต เป็นเวลาพอสมควร ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าเสียหายทางด้านร่างกายและจิตใจให้แก่โจทก์ ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 50,000 บาท นั้น เห็นว่าเหมาะสมแล้ว สำหรับค่าขาดประโยชน์จากการไม่ได้ ประกอบอาชีพของโจทก์ร่วมที่ 3 นั้น เมื่อโจทก์ร่วมที่ 3 ได้รับบาดเจ็บกระดูกข้อมือขวาหัก ต้อง ใส่เฝือกเพื่อรักษาการบาดเจ็บประมาณ 1 เดือน และมีกำหนดการรักษาประมาณ 3 เดือน โดย โจทก์ร่วมที่ 3 ประกอบอาชีพค้าขายเสื้อผ้าสำเร็จรูปร่วมกับผู้ตายมีรายได้เฉลี่ยหลังหักค่าใช้จ่าย

วันละ 2,000 บาท ตามที่กล่าวแล้วข้างต้น น่าเชื่อว่าระหว่างที่โจทก์ร่วมที่ 3 มีอาการบาดเจ็บและต้องได้รับการรักษา โจทก์ร่วมที่ 3 ย่อมไม่อาจประกอบอาชีพหารายได้ได้ตามปกติเป็นเวลานานพอสมควร ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าขาดประโยชน์จากการไม่ได้ประกอบอาชีพให้แก่โจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 90,000 บาท นั้น เหมาะสมแล้ว และค่าเสียหายส่วนนี้เป็นค่าขาดประโยชน์จากการที่โจทก์ร่วมที่ 3 ไม่ได้ประกอบอาชีพขณะที่มีอาการบาดเจ็บและต้องได้รับการรักษา อันเป็นค่าเสียหายคนละส่วนกับค่าขาดรายได้จากการซึ่งโจทก์ร่วมที่ 3 มีสิทธิได้รับการอุปการะจากผู้ตายในฐานะเป็นสามีและภริยากัน ค่าเสียหายทั้งสองจำนวนนี้จึงไม่ได้เป็นค่าเสียหายอย่างเดียวกันดังที่จำเลยฎีกาแต่อย่างใด เกี่ยวกับค่าขาดแรงงานในครัวเรือนของโจทก์ร่วมที่ 3 นั้น ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 3 ว่า ขณะผู้ตายยังมีชีวิตอยู่ ผู้ตายเป็นแรงงานคอยช่วยเหลือทำงานในครัวเรือนเป็นปกติวิสัยตามสถานะของสามีและภริยาที่อาศัยอยู่ร่วมกัน การที่ผู้ตายถึงแก่ความตายทำให้โจทก์ร่วมที่ 3 ต้องรับภาระทำงานในครัวเรือนทั้งหมดซึ่งเป็นภาระที่หนักขึ้นไม่เหมือนเดิม น่าเชื่อว่าหากโจทก์ร่วมที่ 3 ต้องจ้างคนมาช่วยเหลือทำงานในครัวเรือนแทนผู้ตาย ย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายพอสมควร ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าขาดแรงงานในครัวเรือนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 50,000 บาท นั้น เหมาะสมแล้ว ส่วนค่าทรัพย์สินเสียหายนั้น ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ทำนองเดียวกันว่า ค่าทรัพย์สินเสียหายในส่วนของสินค้าประกอบด้วยเสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องนุ่งห่ม อุปกรณ์เครื่องใช้อันจำเป็น และอุปกรณ์เครื่องใช้สำหรับจำหน่ายสินค้า เช่น แผงวางสินค้าที่วางจำหน่ายอยู่ในขณะเกิดเหตุ ซึ่งได้รับความเสียหายและสูญหายไม่สามารถนำมาจำหน่ายหรือประกอบธุรกิจต่อไปได้อีก โดยโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 มีบัญชีสรุปสินค้าที่เสียหายซึ่งมีรายละเอียดของรายการสินค้าแต่ละรายการที่ระบุไว้มาแสดง เมื่อพิจารณาประกอบกับภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุภายหลังเกิดเหตุแนบท้ายบัญชีสรุปสินค้าที่เสียหาย ปรากฏว่ารถกระบะที่จำเลยขับพุ่งชนแผงค้าของโจทก์ร่วมที่ 3 และผู้ตายจนพังเสียหายไปทั้งหมด และสินค้ากับอุปกรณ์ในแผงค้ากระจัดกระจายไปทั่วบริเวณสถานที่เกิดเหตุ เห็นได้ว่าสินค้าและอุปกรณ์ในแผงค้าของโจทก์ร่วมที่ 3 และผู้ตายได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก และน่าเชื่อว่าสินค้าบางส่วนสูญหายไป ที่จำเลยฎีกาว่า สินค้าของโจทก์ร่วมที่ 3 มิได้เสียหายทั้งหมด มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เสียหาย โดยจำเลยมีนายศราวุธ พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของบริษัท ส. ซึ่งเป็นบริษัทผู้รับประกันภัยรถกระบะคันที่จำเลยขับมาเป็นพยาน เบิกความได้ความว่า พยานไปตรวจสอบความเสียหายที่บ้านของโจทก์ร่วมที่ 3 โดยมีการคัดแยกเสื้อผ้าส่วนที่เสียหายและส่วนที่ได้ออกจากกัน พยานประเมินราคาเสื้อผ้าที่เสียหายเป็นเงิน 53,991 บาท แต่นายศราวุธเป็นเพียงพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของบริษัท ส. ไม่น่าจะมีความชำนาญในการประเมินราคาเสื้อผ้า แตกต่างจากโจทก์ร่วมที่ 3 ที่ประกอบอาชีพค้าขายเสื้อผ้าโดยตรงซึ่งน่าจะมีความชำนาญในการประเมินราคาเสื้อผ้าที่ตนซื้อมาขายไปมากกว่า ส่วนที่นายศราวุธเบิกความว่า พยานประเมินราคาเสื้อผ้าจากญาติของฝ่ายจำเลยซึ่งประกอบอาชีพค้าขายเสื้อผ้าที่ประเมินราคาในเบื้องต้นมาให้ ก็ไม่ปรากฏว่าญาติของฝ่ายจำเลยคนดังกล่าวเป็นใครและประกอบอาชีพค้าขายเสื้อผ้าจริงหรือไม่ ข้ออ้างของจำเลยในเรื่องนี้จึงเลื่อนลอยและไม่มีความหนักแน่นให้รับฟัง และได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 3 ว่า สินค้าที่คงเหลือจากภายหลังเกิดเหตุและได้รับความเสียหายจำหน่ายต่อไปไม่ได้ ซึ่งโจทก์ร่วมที่ 3 เบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ถามถึง ได้ความว่า แท้จริงแล้วโจทก์ร่วมที่ 3 ได้รับความเสียหายในส่วนนี้ประมาณ 200,000 บาท โดยนับจำนวนเสื้อผ้าและความเสียหายเนื่องจากเสื้อผ้าเปราะเปื้อนไม่สามารถขายในราคาเสื้อผ้าใหม่ได้ ดังนี้ ที่ศาลอุทธรณ์

ภาค 5 กำหนดค่าทรัพย์สินเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 เป็นเงิน 200,000 บาท นั้น นับว่าเหมาะสมแล้ว สำหรับค่าเสื่อมสภาพของรถยนต์ที่ถูกเฉี่ยวชนนั้น ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ทำนองเดียวกันว่า รถยนต์ของผู้ตายที่ถูกเฉี่ยวชนจนได้รับความเสียหายภายหลังซ่อมเสร็จแล้วทำให้ราคาเสื่อมลงไม่สามารถขายได้ในราคาท้องตลาดทั่วไป ก่อนเกิดเหตุมีผู้เสนอซื้อในราคา 180,000 บาท แต่ต่อมาโจทก์ร่วมที่ 3 ขายรถยนต์คันดังกล่าวหลังจากซ่อมแล้วได้ในราคาเพียง 150,000 บาท โดยโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 มีสำเนารายการจดทะเบียนรถ สำเนาใบเสร็จรับเงินแสดงรายการซ่อม และสำเนาหนังสือสัญญาซื้อขายมาแสดง ซึ่งจำเลยไม่นำสืบโต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่น นำเชื่อว่ารถยนต์คันดังกล่าวเมื่อถูกรถกระบะที่จำเลยขับเฉี่ยวชนจนได้รับความเสียหายแล้ว แม้ซ่อมเสร็จย่อมเสื่อมราคาลงเพราะถือว่าเป็นรถที่เกิดอุบัติเหตุและมีการซ่อมแซมมาก่อน อันเป็นเหตุให้ผู้ซื้อสามารถต่อรองราคาลงไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าเสื่อมสภาพของรถยนต์ที่ถูกเฉี่ยวชนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 เป็นเงิน 20,000 บาท นั้น นับว่าเหมาะสมแล้ว และสำหรับค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์นั้น ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ว่า หากไม่เกิดเหตุ โจทก์ร่วมที่ 3 จะใช้รถยนต์เดินทางไปไหนมาไหนตามความต้องการอันจำเป็น แต่ภายหลังเกิดเหตุแล้วทำให้โจทก์ร่วมที่ 3 ต้องขาดการใช้รถยนต์เดินทางได้ตามปกติ จำเป็นต้องเช่ารถยนต์หรือขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ขอดิดค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์ระหว่างวันที่ 21 พฤศจิกายน 2563 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2564 อันเป็นวันเกิดเหตุจนถึงวันซ่อมรถยนต์เสร็จเป็นเวลา 130 วัน วันละ 500 บาท รวมเป็นเงิน 65,000 บาท ซึ่งจำเลยก็ไม่นำสืบโต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่นอีกเช่นกัน นำเชื่อว่าโจทก์ร่วมที่ 3 ต้องขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์ในช่วงเวลาดังกล่าวจริง และค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์ดังกล่าวที่ขอมารวันละ 500 บาท ก็เหมาะสมแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์ให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 เป็นเงิน 65,000 บาท นั้น ชอบแล้ว และค่าเสียหายส่วนนี้เป็นค่าขาดประโยชน์จากการที่โจทก์ร่วมที่ 3 ไม่ได้ใช้ประโยชน์ในรถยนต์เพื่อเดินทางไปทำกิจธุระตามที่ต้องการตั้งแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่ซ่อมรถยนต์เสร็จ ซึ่งเป็นค่าเสียหายคนละส่วนกับค่าขาดประโยชน์จากการไม่ได้ประกอบอาชีพของโจทก์ร่วมที่ 3 ในช่วงเวลาที่โจทก์ร่วมที่ 3 ได้รับความบาดเจ็บและต้องรับการรักษา อันเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมที่ 3 ต้องขาดรายได้จากการประกอบอาชีพ ค่าเสียหายทั้งสองจำนวนดังกล่าวจึงไม่ใช่ค่าเสียหายที่ซ้ำซ้อนกันตามที่จำเลยฎีกาอีกเช่นกัน ส่วนที่จำเลยฎีกาทำนองว่า การที่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ได้รับเงินค่าเสียหายจากบริษัทผู้รับประกันภัยเพราะเหตุในคดีนี้ จึงต้องนำเงินดังกล่าวหักออกจากค่าเสียหายที่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ได้รับด้วยนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาได้ความว่า หลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ได้รับเงินค่าเสียหายตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคบังคับจากบริษัท อ. และบริษัท ส. ที่รับประกันภัยรถกระบะคันที่จำเลยขับ กรมธรรม์ละ 500,000 บาท รวมเป็นเงิน 1,000,000 บาท ซึ่งตามสำเนатарารกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถของบริษัท ส. กำหนดให้บริษัทดังกล่าวชดเชยค่าสินไหมทดแทนโดยระบุจำนวนเงินคุ้มครองผู้ประสบภัย 500,000 บาท ต่อหนึ่งคน สำหรับการเสียชีวิต ส่วนจำนวนเงินค่าเสียหายเบื้องต้นสำหรับการเสียชีวิตกำหนดไว้เป็นเงิน 35,000 บาท ต่อหนึ่งคน และสำเนатарารกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถยังระบุด้วยว่า จำนวนเงินค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของจำนวนเงินคุ้มครองผู้ประสบภัย แม้атарารกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถของบริษัท อ. จะไม่ปรากฏอยู่ในสำนวนคดีนี้ก็ตาม แต่บริษัทดังกล่าวชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 จำนวน 500,000 บาท เท่ากันกับบริษัท ส.

ซึ่งคดีใช้ให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 เต็มวงเงินประกันภัยแล้ว และตารางกรมธรรม์ประกันภัย
คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถมีลักษณะเป็นแบบสัญญามาตรฐาน อีกทั้งตารางกรมธรรม์ทั้งสองฉบับ
ถูกจัดทำขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน ข้อเท็จจริงจึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า ตารางกรมธรรม์คุ้มครอง
ผู้ประสบภัยจากรถของบริษัท อ. มีเงื่อนไขและความรับผิดชอบเหมือนกันกับตารางกรมธรรม์
คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถของบริษัท ส. นั่นเอง แสดงว่าในกรณีที่ผู้รับประกันภัยได้ชำระ
ค่าสินไหมทดแทนส่วนแรกเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไปกรมธรรม์ละ 35,000 บาท
รวม 70,000 บาท แล้ว ย่อมนำมาหักออกจากค่าสินไหมทดแทนตามวงเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยที่
ผู้รับประกันภัยต้องชำระกรมธรรม์ละ 500,000 บาท รวม 1,000,000 บาท ได้ ในกรณีเช่นนี้
ผู้ประสบภัยจะได้รับค่าสินไหมทดแทนส่วนที่สองตามวงเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยจาก
ผู้รับประกันภัยอีกเพียงกรมธรรม์ละ 465,000 บาท รวม 930,000 บาท และการจ่ายเงิน
ค่าสินไหมทดแทนตามตารางกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถดังกล่าวอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ซึ่งมาตรา 4 ให้คำจำกัดความ
ค่าเสียหายเบื้องต้นว่า ค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ค่าปลงศพ
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดการศพ รวมทั้งค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอย่างอื่นเพื่อบรรเทา
ความเดือดร้อนของผู้ประสบภัยในเบื้องต้น และผู้ประสบภัยหมายความว่ารวมถึงทายาทโดยธรรม
ของผู้ประสบภัยซึ่งถึงแก่ความตายด้วย เช่นนี้ เฉพาะแต่ค่าสินไหมทดแทนส่วนแรกที่เป็น
ค่าเสียหายเบื้องต้นซึ่งผู้รับประกันภัยชำระให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ผู้เป็นทายาทโดยธรรมของ
ผู้ประสบภัยรวม 70,000 บาท เท่านั้นที่ถือเป็นค่าสินไหมทดแทนสำหรับค่าปลงศพ ค่าใช้จ่าย
เกี่ยวกับการจัดการศพ ค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอย่างอื่นเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของ
ผู้ประสบภัยในเบื้องต้น รวมถึงค่ารักษาพยาบาลของผู้ประสบภัย ซึ่งต้องนำไปหักจากค่าปลงศพ
และค่ารักษาพยาบาลก่อนผู้ตายถึงแก่ความตาย แต่ค่าสินไหมทดแทนส่วนที่สองตามวงเงิน
คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถรวม 930,000 บาท นั้น เมื่อพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจาก
รถ พ.ศ. 2535 มิได้บัญญัติไว้เฉพาะว่าเป็นความคุ้มครองความเสียหายในส่วนใด
ค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้จึงถือว่าเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อชดเชยความเสียหายใด ๆ อันเกิด
จากการทำละเมิดกรณีผู้ถูกทำละเมิดถึงแก่ความตาย ซึ่งรวมถึงค่าขาดรายได้จากการที่โจทก์ร่วมที่ 3
เรียกมาด้วย แต่ในกรณีนี้ย่อมต้องนำค่าสินไหมทดแทนส่วนที่สองมาหักจากค่าปลงศพและ
ค่ารักษาพยาบาลก่อนผู้ตายถึงแก่ความตายให้หมดสิ้นเสียก่อน คงเหลือเงินอีก 514,825.75 บาท
แล้วจึงนำเงินดังกล่าวมาหักจากค่าขาดรายได้จากการ 1,200,000 บาท ตามจำนวนที่ศาลอุทธรณ์ภาค
5 กำหนดไว้ ดังนี้ คงเหลือค่าขาดรายได้จากการที่จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน
685,174.25 บาท รวมกับค่าเสียหายอื่นที่จำเลยยังต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ตามที่
วินิจฉัยมาแล้วข้างต้นด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ไม่นำเงินค่าเสียหายที่โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ได้รับ
จากบริษัทรับประกันภัยมาหักจากค่าขาดรายได้การะนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลย
ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้อัตราดอกเบี้ยผิดนัดนับแต่วันที่ 11 เมษายน
2564 เป็นต้นไป โดยมีได้กำหนดว่ากรณีที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยโดยตราเป็น
พระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้นและต้องบวกเพิ่มอีกร้อยละ 2 ต่อปี ตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 ประกอบมาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ตามพระราชกำหนด
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 เป็นการไม่ชอบ ปัญหาเรื่องการ
คิดดอกเบี้ยที่กำหนดไว้ตามกฎหมายเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของ

ประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 892,099.25 บาท แก่โจทก์ร่วมที่ 3 สำหรับดอกเบี้ยของต้นเงินทุกจำนวนนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ให้คิดอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อโนชา ชีวิตโสภณ · อุดุลย์ อุดมผล · ศิริภูมิ เต๋นวุฒิวรกาญจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2981/2568>